

[Svend Auken]

samfundets halvlukkede døre, og så må de bageste klare sig, som de bedst kan.

Det er altså en principdebat om holdninger, vi lægger op til i dag, men en debat, der gerne skal munde ud i et konkret folketingsinitiativ for at følge ungdomsudvalgets rapporter og de mange ungdomsproblemer op.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil gerne takke socialdemokratiet for den stillede forespørgsel, fordi den giver regeringen mulighed for på denne måde samlet at redegøre for sin politik på en række områder, der har særlig betydning for de unge.

Forespørgslen vedrører dels ungdomsudvalgets afsluttende betænkning, dels opfølgningen af FNs ungdomsår. Regeringens ungdomsudvalg blev som bekendt nedsat af den forrige regering, men det har fortsat sit arbejde efter regeringsskiftet og har nu afsluttet det. Udvalgets afsluttende betænkning »En fremtidig ungdomspolitik«, som den kaldes, afspejler det omfattende og meget grundige arbejde, som udvalget har gennemført. Jeg vil gerne benytte lejligheden til på regeringens vegne at takke udvalget for dets store indsats.

Der er meget godt i betænkningen, og det er karakteristisk, at udvalgets bestræbelser på at beskrive og formulere forudsætningerne og indholdet i en helhedsorienteret ungdomspolitik vedrører en lang række forskellige ministerier og styrelser. Også mere principielle spørgsmål, der vedrører de unges situation, er blevet behandlet i betænkningen. Jeg kan som eksempler fremhæve kapitlerne om lighed og om indflydelse. Lad mig citere nogle linjer fra indledningen til kap. 4 om lighed – det er siderne 68-69. Her siger man:

»Det er ungdomsudvalgets opfattelse, at en diskussion om lighed for og blandt unge skal tage sit udgangspunkt netop i begrebet lige muligheder. Lige muligheder for uafhængigt af køn, race, social baggrund, økonomi og geografisk placering at kunne sikre sig en ungdomstilværelse og senere voksentilværelse med størst mulig grad af livskvalitet for den enkelte. Baseret på det enkelte individs egne ønsker og præmisser. På den enkeltes ansvar for sig selv og fællesskabet.«

Det kan jeg tilslutte mig, og jeg synes, det er fornemt og rigtigt formuleret.

Lad mig yderligere citere en enkel sætning fra indledningen til kap. 9, der handler om de unges indflydelse. Her siger man:

»Udvalget betragter indflydelse og ansvar som sammenhængende størrelser.«

Det synes jeg også er klogt og rigtigt sagt. Der er således meget, der tyder på, at det fælles grundlag for debat om den kommende ungdomspolitik er i rigtig god orden.

Regeringen har det synspunkt, at vi gerne vil øge indflydelsen til de unge og for de unge, ikke mindst de unges større indflydelse ude i lokalsamfundene, men – for vi skal også tale klart om de ting, vi nok er uenige om – regeringen kan ikke gå ind for lovfæstede kommunale ungdomsråd, der skulle vælges af de unge. Det kan vi ikke, fordi det jo nødvendigvis må indebære en begrænsning af den almindelige valgret. Det ville kunne skabe præcedens, naturligvis også på en række andre områder.

Min generelle holdning til kapitlet om indflydelse er udmærket udtrykt i indledningen til den mindretalsudtalelse, som er optrykt på s. 184. Her siger man:

»Der skal udtrykkes betænkelighed ved det synspunkt, at de unge som princip skal tilkendes større reel indflydelse i samfundet, fordi de er unge.«

Vi er i regeringen enige om, at hver enkelt fagminister inden for sit område nu må tage de i betænkningen fremlagte forslag og ideer op til overvejelse. Betænkningen vil på denne måde komme til at fungere som en inspirationskilde for det videre arbejde i de mange berørte ministerier.

Hvad angår regeringens planer om opfølgningen af FNs ungdomsår, er det sådan, at undervisningsministeren efter aftale i regeringen har påtaget sig at koordinere de forskellige aktiviteter, som i løbet af indeværende år iværksættes i den anledning.

Heldigvis er det sådan, at regeringen allerede har sin egen ungdomspolitik og er godt i gang med at realisere den. Som eksempel kan jeg nævne regeringens ungdomsprogram, som især er rettet imod bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløsheden. Antallet af uddannelsespladser vil dog i årene 1984 og 1985 vokse med ca. 15.000. Et nok så stort tal. Antallet af lære- og praktikpladser satte ny rekord i 1984, hvor der oprettedes omkring 42.000 pladser. Ungdomsarbejdsløsheden er trods